

συμπάθειες στο στρατό και το λαό του 'Αναπλιού.

Και ό 'Αλέξ. Ζαΐτης απέφασκε να μην αναβάλει πειά ούτε στιγμή την 'εφαρμογή «του υπό ψηφίον ΙΕ' ψηφίσματος της έν 'Επιδαύρω 'Εθνικής Συνελεύσεως» και να αυστήση «τό όριζόμενον Κεντρικών 'Εγκληματικών Δικαστηρίων» δηλ. Κακούργο-δικεϊόν.

Σ' αυτό δινόταν έξουσία απόλυτη «να κρίνει άνεκκλήτως πάντα τα εγκλήματα κατά τό 'Απάνθισμα τών 'Εγκληματικών, τό έπικυρωθέν υπό της έν 'Αστρει Β' 'Εθνικής Συνελεύσεως και κατά τούς Βυζαντινούς Νόμους».

Σ' ένα μεγάλο Τζαμί (πού είνε σήμερα τό Δημοτικό Θέατρο Ναυπλίου) έγινε ή δική του δολοφόνου, ή πρώτη 'Ελληνική, για 'εγκλημα κοινού δικαίου. Τό δικαστήριο ήταν γεμάτο από άντρες του 'Αγώνος και άλλο λαό. Οι κάλογηροι είχαν πάει να παρακολουθήσουν τή δική. Η 'Επαναστατική Κυβέρνησι ήταν επίσης εκεί. Κάτω από μία τέτοια καταθλιπτική ατμόσφαιρα, ό Βασίλης Σταύρου ώμολόγησε τέλεια τήν πράξι του και άναπαρέσθη τις φάσεις του συγερου εγκλήματος. Τήν ίδια μέρα βγήκε ή απόφασι, ύπογεγραμμένη από τούς αυτοσχεδίους δικαστάς, «πάντας πολίτας έναρέτους». 'Ιδού τό ιστορικό κείμενο της πρώτης αυτής 'Ελληνικής απόφασεως:

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΕΠΚΛΗΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

«Θεωρήσαν τήν έν' αριθμόν 158 διεθνωθείσαν παρά της Σεβαστής Διοικήσεως 'Επιτροπής αναφοράν της Γενικής 'Αστυνομίας Ναυπλίου έν' αριθ. 1122 μετά της περιλαμβανένης έγγραφου 'εξετάσεως του Βασιλείου Σταύρου, φονεύσαντος τόν 'Ηρωόμενον Παύλ-Νεκτάριον.

»Παρατηρήσαν άκριβώς τήν αήτην 'εξετάσι, έπαρηγοίσα προσημαζώς επί τής Συνεδριάσεως της 27ης τόν Βασιλείου Σταύρου, όστις 'εξετασθείς πάλιν δις και τρίς έν αύτώς τώ όντι 'εβόνησεν τόν 'Ηρωόμενον Νεκτάριον.

»Επειδή ώμολόγησεν ίδίως αύτώ χειρίσει ότι από ζανέν άλλο τι παραινόμενος, έβη από μόνην αίσχολογείαν, έβόνησεν τόν 'Ηρωόμενον Νεκτάριον και έλαβε τήν λαύ' αύτφ χρηματικήν κατάστασιν, συμποσυνμένη εις γρόσια 2650 και λοιπά τιμολόγη πράγματα.

»Επειδή ό ρηθείς Βασίλειος Σταύρου απέδειχθη προηώς έν προηελίτη, ως ό ίδιος ώμολόγησεν ίδίως αύτώ χειρίσει, πράξας τοσούτον άνοσιογρημα και προσημαζας εις φόνον δι' αίσχολογείαν μόνον και έν θελοκαζία, ώμολογήσας και τόν τρόπον και τόν τρόπον τόν φόνου. Διά τούτο, ως φονεύς προφανέστατος αποδειχθείς, κατά τούς καθεστωτάς νόμους, είνε ένοχος θανάτου.

»Όθεν τό Δικαστήριον τούτο, δυνάμει του ΛΕ' § τών 'Εγκληματικών Νόμων : **κάθε φονεύς έκ προηελίτης θανατοείται :**

»Αποφασίζει τόν θάνατον του Βασιλείου Σταύρου δι' άγχόνης, άφού πρότερον 'εξαιολογήθη και διορθωθή κατά τό Χριστιανικόν χρέος πρός παράδειγμα και σωφρονισμόν τών άλλων.

»Εν Ναυπλίω τή 28η 'Απριλίου 1826.

Ο Πρόεδρος:

Σταυριέλλος 'Αντωνόπουλος

- Οι δικαστάι
- Κ. Δημηγάννης
- Α. Κατωγοιδάτης
- Γ. Πλέσους
- Α. Λοιζόπουλος

'Ο Γραμματέυς και ά. α.

Κ. Λοιζάς.

Χειροκροτήματα ζηρά του άκορατηρίου ύπεδέχθησαν τήν άνάγνωσιν της απόφασεως. Ο φρούραρχος διέταξε να τόν δέσουν «διά γονδρης άλλωσου» και να τόν πάνε σ' ένα κελλί της 'Ακροναπλίας. Η θανατική έκτέλεσι ώριστική για τό άλλο πρωί. Στο μεταξύ, ό άστυνόμος Ναυπλίου έφρόντιζε να βρη δημιο, πράγμα δύσκολο, γιατί κανεις 'Ελλην δεν 'εβέγετο ν' αναλάβη τήν ύπηρεσια αύτή, και ό φρούραρχος δεν ήθελε ν' αναγκάση στρατιώτη να γίνη δημιο, γιατί ήξερε ότι θα προσέκοπτε σέ κατηγορηματική άρνησι. Χαρακτηριστικό είνε, ότι τό Δικαστήριο ώρισε τρόπο έκτέλεσεως τήν άτιματική άγχόνη. Ο τυφεκιόμος ήταν για τούς εγκληματούτας στρατιωτικούς.

Τέλος παρουσιάστηκε ένας Γάλλος...φιλέλλην (για τήν ακρίθεια ένας Κορρικανός τυχοδιώκτης) που είχε ροθή τάχα να πολεμήση για τήν 'Ελληνική έλευθερία, και δέχτηκε να κρεμάση τόν κατάδικο.

Πρωί-πρωί, όλο τό 'Ανάπλι ήταν στο ποδάρι. Τό σχοινί κρεμότανε στο χοντρότερο κλάδο του ιστορικού Πλατάνου, που σώζεται άκόμη. Ο Βασίλης Σταύρου, άλωσοδεμένος, ώδηγήθη στη ρίζα του μοριαίου δέντρου, φωνάζοντας ολόθεν:

—'Αδέρφια Χριστιανόι, συχωράτε με!...

Ο Γάλλος απέδειχθη, ότι είχε έκτακτο ταλέντο δημιο, γιατί 'επέτελεσε τόν απαγορισμό με ψυχραιμία και δεξιότητα. 'Αλλά μετά τήν έκτέλεσι, ή Κυβέρνησι τόν επλήρωσε και τόν 'εβιάζε.

ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ

**ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
Η ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ Η ΣΙΦΝΙΑ**

'Η Νικολέττα ή Σιφνιά,
πού έφτά χρονών ή ώμορφονιά
έφυγε άπ' τήν πατρίδα της, σ'ά ένα να δουλέψη,
και σ'ά δεκάθη της έγω
είχα άρχινίσει να τρυγώ,
τά ζουμερά γειλάκια της, πριν άλλος τά στερέψη...

'Η Νικολέττα ή Σιφνιά,
πού γυρίζει στη γειτονιά,
μέ τήν κολλάτη της ποδιά, μέ χάρι και μέ τέμπο,
και μέσα στο Βασιλικό
σ' ένα μπαγκάκι έρημικό
τά δειλινά της Κυριακής σπούσαμε πασατέμπο...

'Η Νικολέττα ή Σιφνιά,
στο πάλκο, τώρα, ή ώμορφονιά,
γορεύει ανατολίτικους γεμάτη σ'ά στολιδία
κι' ολάκερο τ' άβρο κορμί,
χέρια και πόδια και λαμοί
κάτου άπ' τά φάτα τά θαμπά τρεμολογούν σ'ά φειδία!...

'Η Νικολέττα ή Σιφνιά,
πού μούφερνε πρωτομηνιά,
μηνιαλάκι της δεμένο τό μυοτό της,
άλλαξε θωμα ή τραλιά
και τή φώναζε ονομα Λιλή,
και ως τή φώναζε ως τά χτές «μορή» τ' άφεντικό της...

'Η Νικολέττα ή Σιφνιά,
σέ λιμουζίνα θυσινιά,
στού καμπαρε περήφανα τήν πόρτα σταματάει
και τρέχουν οι θαυμαστές
—πού τό φαντάστηκε ποτέ!—
και τό χεράκι της φιλοδν κι' αύτη γαμογάλαει...

'Η Νικολέττα ή Σιφνιά,
—τ'ήν πιστι της και τή γενιά—
πού μέ τά ίδια υ' έσφιγγε χεράκια της έκείνα,
τόν ώμορφο παλιό καϊρό,
κοράσι, τότε, τρυφερό,
κόρη, πού μοσκοβόλιζε ως πέρα τήν κουζίνα...

'Η Νικολέττα ή Σιφνιά,
σέ μία τού καμπαρε γωνιά,
μέσ στή σαμπάνια κολυμπά και τά μυαλά της χάνει
κι' έγω πού φταίω για δλ' αύτά
—μιάς αδέρφι όρθα - κοφτά—
σέ μία ταβέρνα του Ψυρρή μεθώ μέ βιδάνι!...

ΠΕΡΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

'Ασε τή ούκκα, Μαργαρώ,
μέ τά βιθλία να σέ χαρώ,
κι' άπ' όσα 'εδιδάχτηκες, δέν σοφ χρειάζοντ' άλλα.
'Αφησε τή γραμματική,
τήν ιστοική, τή φυσική,
έφ' όσον δέν τό σκέπτεσαι, να κάνης τή δασκάλα.

Σταυάτησε στόν ένικό,
και δέν ζητάω πληθυντικό,
κι' άφησε τ' σπαρέμματα, άγάθη μου, να ζήσης.
'Όσα έχεις μάθει διαλά
κι' άνώμαλα, πάει καλά,
κι' όσες δέν 'εμάσες, έγω, θα σοφ διδάξω κλίσεις...

'Εται να τώθρης, στήν ψυχή,
παράτησε τή μετοχή,
άφού καμιά της 'Εθνική, δέν είνε, ρε μαργιόλα
κι' άν σ'ό συντακτικό κυττάς
και ό πο κείμενα ζητάς,
έλα μαζί μου, σ'όψ Ψυρρή, να σ'ά γνωρίσω δλα...

Παράτησε, να σέ χαρώ,
τ' άρθρα στο Βλάχο, ρε μικρό
και άφησε τά σύμφωνα στο πνεύμα του Μαζέμου
και άν για κόμματα μιλάς
έχει από δαύτα ή 'Ελλάς
να γράνης τετρασελίδο επιστολή, ψυχή μου...

'Αφησε τή γραμματική
και γίνου πού ούσιαστική
προτού καταγορούμενο με στείλης και μέ χάσης
κι' είνε πού φαίνεται καϊρός
και σ'ό τονίζω σοσπαρώς,
για να σοφ μάθω, Μαργαρώ, τί λέγεται και κράσις...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ